

е-стория

АЛЕКСАНДРА ПЛАМЕНОВА ГЕНОВА

Пиеса в две действия

Резюме:

Едно семейство е обрано – липсва телевизорът, ай-подът, и компютърът, но което е още по-лошо, липсва им целият личен. Това неминуемо се отразява на всички – синът къса с приятелката си, майката губи важна част от работата си, а най-лошото остава за бащата, защото на вратата позвънява македонката Елена, която е дошла да се омъжи за него. Той отрича да я е срещал, но тя твърди, че ѝ е предложил брак по интернет и за нея това е достатъчно доказателство, така че единственият начин всичко да се оправи е да се срещнат отново в “интернетскија простор”.

Описание на персонажите:

Майката – 45-годишна, семеен адвокат

Бащата – леко побелял, 50 – годишен проектант, не разбира много от компютри

Синът – 15-годишен младеж, тийнейджър

Китка – македонка около 26-годишна, силен македонски акцент, облечена предизвикателно, може да пее хубаво

Действие първо

Първа сцена

Описание: на сцената има диван в центъра; предполага се, че пред дивана е имало телевизор. Трябва да се създаде атмосфера на модерно семейство. Дизайнът може да е по-особен, по-модерен. Отдясно е външната врата. Отзад има врата, която води до външен балкон.

Чува се силен истеричен вик, вой, стон, глас от дълбините на майката, която се е сгърчила от ужас. Имаме светлини само върху нея. След като свърши да вика осветлението се загася.

Втора сцена

Б: Ти си оставила вратата отключена!

М: Не е съм. Не бях аз последна.

С: Аз бях последен, но съм сигурен, че заключих.

Б: Лъжеш.

С: Не лъжа. Дори се върнах да проверя дали съм заключил.

М: Съмнявал си се. Значи не си заключил.

С: Заключих. Не съм толкова тъп, че да забравя.

Б: Трябва да ни е ограбил някой твой познат тогава.

С: В училище всички са богати. Едва ли. От нас няма кой знае какво да се открадне.

М: Знаеш ли колко струва компютъра, а телевизора, а уредбата?

С: Да, знам. Това казах.

Б: Не си ги купувал ти, затова не са ти скъпи.

С: Аз мисля, че е някой от клиентите на мама.
М: Кои клиенти?
С: Тези дето ги защитавах - с черните костюми.
М: Аз съм семеен адвокат. При мене черни костюми няма.
С: Те са мутрите на тия, дето ги съдиш. И сега са пратили някой да ни убие.
М: Това са глупости.
Б: Едва ли тези мутри ще искат точно нашия компютър.
М: Никой не иска да ме убие. Аз съм семеен адвокат.
С: Значи е някой от квартала, който ни е следил.
Б: Отивам да се обадя в полицията.

Трета сцена

Светлина в цялата къща. Майката седи на дивана и плаче. Идва бащата и синът.

С: Няма ми ай-подът!
Б: Откраднали са телевизора.
С: И уредбата я няма.
Б: По-лошо е, че са взели компютъра.
М: Какво ще правим сега!
Б: Вътре ми беше проекта, върху който работих последните три месеца.
М: Нали имаш копие.
Б: Не.
С: Домашните ми са вътре. Утре как ще си предам есето, дето го пиша от една седмица.
М: Вътре са ми всичките дела и документи.
Б: Знаех си, че трябва да направя копия.
С: Ех, жалко. Утре ще съм без домашно.
(и тримата са на дивана)
М: Вътре са ни всичките снимки от последните пет години. От морето през 2001-ва, от ските и от Гърция през 2002-ра. От втория меден месец.
Б: (през зъби) То беше един меден месец...
С: От състезанията ми.
Б: Всичките мачове, дето ги свалях от „Арената” .
М: Снимките от сватбата на Венчето.
С: Снимките ни с Ани.
Б: Снимките ми на сърф.
М: Снимките ми от гала вечерята с онази рокля.
С: Чата ни с Ани.

М: Първите глави на романа ми.

Б: *(през зъби)* То беше един роман...

Б: Всичките албуми на Бийтълс. Нищо няма вече.

Четвърта сцена

Момчето седи на стол отляво на сцената. Идва бащата, но момчето не го вижда. Продължава да си тананика. Бащата го вика, но синът не го чува. Бащата му прави знаци пред очите. Момчето си сваля уж слушалките.

Б: Какво правиш?

С: Слушам музика.

Б: Къде е майка ти?

С: Не знам.

Б: Как мина училище?

С: Яко. Писаха ми двойка, защото нямах домашно.

Б: А защо нямаше домашно?

С: Нали нямаме компютър.

Б: Не можеше ли да го напишеш на ръка.

С: А Google откъде да намеря.

Б: От библиотеката.

С: Аз не знам къде е библиотеката.

Б: Защо не пита?

С: Тате, Google е само в интернет.

Б: А в момента какво правиш?

С: Почивам си.

Б: Добре, отворко, ако повтаряш годината, ти ще си виновен.

С: Не те чувам, слушам музика.

Светлини. Чува се неясно мелодията на „Назад, назад, моме Калино“.

Пета сцена

Майката и бащата седят на дивана. Тя решава кръстословица. Той чете.

М: Каж ми босненски футболен отбор с четири букви.

Б: Осим.

М: А река в Австрия с три букви.

Б: Алм.

М: А какво е това интернет търсачка с пет букви?

Б: Гугъл естествено.

М: То не е ли със шест: Г- У-У-Г-Ъ и Л.

Б: Провери го в интернет.
М: Много смешно.
М: А олигофрен с пет?
Б: И-д-и-о-т.
М: Не става. Хаха.
Б: Я виж пак.
М: О да прав си. Става.
М: А теле пиеса от Армен Зурабов с четири, започва с Л.
Б: Искаш ли аз да я реша.
М: Не! Аз си я решавам. Просто се консултирам.

Идва синът и сяда между тях.

С: Умирам от скука. Не може ли да отскочим до някой магазин и да купим телевизор.
Б: Кога ти беше рождения ден.
С: След много време.
Б: Значи ще отидем до магазин за телевизор след много време.
С: Какво изобщо мога да правя? Нямам компютър не мога да цъкам, нямам телевизор не мога да зяпам, нямам телефон, няма как да си говоря. Аз съм отшелник.
М: Не драматизирай.
Б: Защо не отидеш да си напишеш домашните?
С: Аз от скука и това вече свърших. Може да напиша книга. Тъкмо учим “Робинзон Крузо”. Ще е в съвременен вариант.
М: Това е добра идея.
С: Отивам да плета кошници. Лека вечер.
М: Лека нощ.
Б: Лека.

Шеста сцена

Синът седи на фотьойла и гледа съсредоточено право напред сякаш пред него има телевизор. Влиза майката отвън.

М: Какво правиш?
С: Гледам телевизия.
М: Как мина училище?
С: Пак ми писаха двойка.
М: Защо?
С: Защото нямах домашно, но споко аз обясних на госпожата какво се е случило.

М: И тя не ти писа двойка.

С: Писа ми, но поне разказах на нея и целия клас как майка ми е адвокатка на мутрите и затова я преследват и искат да я убият. Всички много се изкефиха.

М: Браво. А утре ще им разкажеш, че тя всъщност работи като библиотекарка и си се объркал.

М: Къде е татко ти?

С: Не знам. Каза, че ще закъснее.

М: Добре. И аз ще погледам телевизия с тебе (*сяда*)Какво дават?

С: В момента Скалата прави суплекс на Председателя на Федерацията. Но ако искаш ще пусна новините?

Светлини. Отново се чува мелодията на „Назад, назад, моме Калино”, но с различен аранжжимент.

Седма сцена

Вратата е отворена и те внасят голям телевизор. Момчето се кефи. Майката командва. Бащата бута.

С: Коя дата е. Да не би да имам рожден ден днес?

Б: Не, но не се изненадвай ако не получиш нищо на рождения си ден.

М: Трябва да го осветим. Сашко, донеси светената вода от “Рилският манастир”.

(Сашко носи пластмасовата бутилка 0.5л светена водичка)

М: Да ни е жив и здрав телевизорът и да не го крадат повече. Амин.

М: Отивам да направя пуканки. Сигурно ще има интересен филм.

(Бащата сглобява телевизора и разчиства. Майката се връща с купа пуканки. Тримата сядат щастливи и прегърнати пред телевизора. Телефонът на майката иззвънява.)

М: Ало, кой се обажда? Да, искаме си компютъра. Кой се обажда? Виж какво простак мръсен върни ни компютъра веднага или ще ти счупя... (*стира се*)

Вижте какво, господине, ще ви платим ако искате, но имаме много ценни документи на този компютър. Какво? Как така? Това не е вярно. Какви чатрууми?

Б: Дай ми телефона, аз ще се разправам с него.

М: Това не ме интересува. Върнете ни компютъра. Порно-сайтове? (*гледа към малкия*)

Б: Дай ми телефона да го направя на нищо тоя.

Майката затваря телефона.

Б: Защо не ми даде да се разправа с тоя.

М: Той искаше да говори с мен.

Б: Какво каза?

М: Каза, че си имал любовница по интернет.

Б: Моля!!! Ти чуваш ли се какви ги говориш. Защо не ми даде телефона да му видя сметката?

М: Каза, че ще ни върне компютъра.

Б: И ти му повярва?

М: Каза, че имаш любовница по интернет.

Б: И ти му повярва?

М: Каза, че има всички твой водени разговори от вкъщи в чата с някаква жена от Македония. Каза, че сте гаджета по интернет.

Б: Изобщо не знам за какво става на въпрос, но аз отивам в полицията да им съобща, че ни изнудват.

М: Той каза, че Сашко има порнофилми на компютъра.

(Сашко изтръпва.)

Б: Ти смяташ ли, че той е толкова тъп да си свали порнофилми на компютър, който ползваме и ние. Отивам до полицията да видя не могат ли да го проследят по някакъв начин и се връщам да си поговорим с него. Не се притеснявай всичко е наред.

С: Може ли да дойда с теб в районното?

Б: Не, ти стой тук и пази майка си.

Тя седи притеснена и си пуска телевизора. Светлини.

Осма сцена

Сашко седи на дивана, Майката и бащата са прави и го разпитват.

С: Не знам за какво говорите.

М: Ненормалникът, в който е компютърът каза, че на компютъра има твои порно сайтове. Това вярно ли е?

С: Не, аз не се занимавам с такива неща.

Б: Няма проблем, ако е така, просто не трябва да ни лъжеш.

С: Не гледам порно.

Б: Аз и майката искаме да знаем ако имаш някакви проблеми. Било то и с жените.

С: Нямам проблеми с жените. Имам си приятелка Ани, с която се харесваме. Не гледам порно. Не е мое. Може да има порно на компютъра, но то не е мое.

Б: Не прехвърляй...

(звъни се на вратата. Бащата отива до вратата, отваря и вижда компютъра. Тръгва да тича надолу, но след малко се връща задъхан. Майката започва да го разопакова. Ахва в изненада.)

С: Яко! Тоя верно ни го върна.

М: Трябва да разберем кой е човекът.

Б: Не можах да го догоня.

(Всички започват да му се радват. Отварят кашона. Изваждат частите и в един плик вадят огромно количество кабели, които трябва да се свържат към компютъра. Бащата казва между другото на майката.)

Б: Отиди донеси инструкциите.

М: Кои инструкции по-точно?

Б: За компютъра.

М: Хвърлихме ги още с кашона. Кой по дяволите пази инструкции?

Б: Сега откъде ще разберем кой кабел за какво е?

М: Това е компютър. Трябва да е логично. Жълтия кабел в жълтата дупка.

Б: А ако логиката е друга?

М: Откъде да знам. Ти си мъж, ти ги разбираш тия неща.

(Започват да разплитат кабелите и се оказват в един кошер от кабели. Това може да се представи гротескно като те се борят с кабелите две минути и се оплитат още повече. Светлинте бавно изгасват. Когато отново светват баща седи изморен на дивана. Майката щъка нервно насам-натам и мисли.)

М: Добре, така подредихме ги по цвят и сега трябва само да ги свържем.

Всички са застанали с лице към публиката само компютъра е с гръб и са се вперили в екрана.

С: Я виж дали няма някакви локални фолдъри, където да е преместил всичко.

М: Няма нали проверихме.

Б: Не мога да повярвам. Изтрил е всичко.

М: Всичките ми документи и дела.

Б: Да и моите проекти. Сега как ще се явя пред шефа? Какво ще му кажа, като разбере, че нямам нищо?

С: И цялата ми музика е изтрита. Всичките седмици трафик, в който съм теглил като луд от какви ли не сайтове да си намеря музиката и тоя тъпак я е изтрил.

М: А снимките ми!

Б: Всичките аблуми на Бийтълс. Всичко!

С: Значи сега и интернет нямаме? Ани ще си помисли, че искам да скъсаме.

Не, трябва да отида в интерент клуб. Чао ви! Аз излизам. *(изчезва)*

Б: Мен ще ме уволнят.

М: А моите клиенти ще си намерят друг адвокат, на който не му крадат компютъра.

Б: По добре да не го беше връщал. Какъв е смисълът, щом ни ги няма нещата?

М: И ти представяш ли си как само ги е изтрил! Сякаш са петна по пода.

Толкова спомени...

Б: Толкова труд...

Сядат двамата тъжни на фотьойла и гледат в компютъра. На фона отново се чува мелодията на „Назад, назад, моме Калино“.

М: Каква е тая музика?

Б: Сигурно съседката се е затъжила.

М: Не може така. Трябва да си съберем нещата наново.

Б: Кое, чертежите ми?

М: Не, снимките ни, спомените ни, музиката, книгата ми!

Б: По-важни са ми чертежите.

М: Ти няма да си ги върнеш, така че е по-добре да се захванем със снимките.

Б: А аз какво ще кажа на шефа?

М: Че напускаш.

Б: Защо да напускам!

М: Така или иначе ще те уволни, по-добре започни да си търсиш нова работа.

Отивам до майка за снимките от сватбата.

Б: Браво. Аз ще погледам телевизия.

Действие второ

Първа сцена

Както си седят и гледат телевизия, се звънва на вратата. Отива да отвори Майката. На вратата стои една красива жена с черна коса и червено червило, с къса пола, предизвикателно облечена.

М: Добър вечер?

К: Добра вечер! Дека е Николай Стефанов? Яс за него сум дошла.

М: Да, тука е. Заповядайте?

Б: Добър вечер. Аз съм Николай, но се опасявам, че не ви познавам.

К: Е, како да не ме знаеш?

Б: Съжалявам, не съм ви виждал.

К: Ние не сме се виждали, ама се знаеме. Яс во Интернетскија простор се зова Китка – от песната „Македонско девојче, китка шарена...” Сети ли се сега?

Б: Какво да съм се сетил? Казах ви – изобщо нямам представа коя сте и какво искате.

К: Яс сум дошла да се вземеме. Тая що ти е, сестра?

Б: Това е жена ми. А вие коя сте?

К: Каква жена, бре? Не си ми казвал, че имаш жена.

М: Нищо не ѝ разбирам. Какво каза?

К: Николай и аз се знаеме от много време. Ние ќе се жениме след една седмица. Той ми предложи брак по Интернет.

М: Моля?

Б: Чакайте. Станала е грешка. Има един Николай на третия етаж. Сигурно него търсите.

К: Ти си. Нали и снимки си пращаме. Ти не ме ли позна?

М: Ти познаваш ли тази жена?

Б: Не за първи път чувам за нея.

М: По-бавно, Китке, и по-ясно. Обяснете какво правите тук.

К: Во интернет се зова Китка, иначе ме зоват Елена Петровска . С Николай Стефанов сме приятели во един интернетнетски форум на уаһоо. Той се зове в чата Нико Комита. Предложи ми преди три дена брак по интернет и јас се согласих. Стана малко бързо, ама таква харно не се изпуска. Нали ќе имам паспорт за Еуропската уния. И така -дошла сум от Македонија да се жениме.

Б: Но аз не ви познавам.

М: Мисля, че сте объркали адреса или поне сте объркали Николай Стефановия.

Б: Ще ви помолим да си ходите незабавно.

К: Как да си ходим? Аз неомъжена нема да се върна!

Б: Просто е станало недоразумение. Ще трябва да си ходите.

(Избутват я лекичко към вратата.)

К: Ама вие що правите? Аз ќе стоим тука. Никъде нема да ходим докато не се омъжа за Николай Стефанов! Така да знаете.

(Бащата я избутва зад вратата и затваря.

Елена започва да пее. Чува се гласа ѝ от далече. “Гора ќе прелитам, пак при тебе ќе дойда, вечно твоя ќе бидам”.)

М: Каква беше тая ненормалница?

Б: Нямам представа.

Звънва се на вратата.

М: А, не отново.

Б: Е сега ще я изгоня ако трябва с шутове.

Рязко отваря вратата и вижда Сашко, който е сломен, сдухан и тъжен.

М: Какво е станало, бе, Сашко? Защо изглеждаш така?

Б: Случило ли е се е нещо?

С: Разделихме се с Ани.

М: Кога, сега ли?

С: Да, в чата. Тя не искаше да говори с мен. Каза че съм пълен нещастник и простак.

Б: Защо?Ти какво си ѝ направил?

С: Нищо. Абсолютно нищо. Не сме се чували и виждали от два дена.

Б: Защо не ѝ се обади?

С: Обаждах ѝ се, но тя не иска да говори с мен. Променила си е всичките никове, за да не мога да я намеря. Изтрила си е имейла.

М: Спокойно, мойто момче, всичко ще се оправи.

С: Не, няма да се оправи. Тя скъса с мен. Сега как ще кажа на другите?

Б: Е, да, доста е гадно да те скъса гаджетото.

М: Не сте скъсали. Просто преминавате в сложен стадии на живота си. Тя ти е ядосана, но когато ѝ обясниш какво наистина е станало , тя ще разбере.

Б: Да, бе. То ако ставаше така.

С: Тя говореше, че съм я обиждал в блога и съм пратил някви нейни снимки във фейсбука на всички от класа.

Б: Е, малко е гадно да го правиш.

С: Това е тоя боклук, дето ни е изтрил компютъра. Той ни е разкодирал всичките пасове и пароли. Той е говорил тия неща от мое име.

М: Да отидем пак до полицията.

Б: За какво да ходим там? Да ни кажат нещо след пет години.

М: Просто трябва да си купим нов компютър.

Б: Нали си имаме компютър?

М: Този е урочасан.

С: Той има паролите и никовете ни, което значи, че само той може да влиза от наше име в чата и блога и да говори каквото си иска. Заради него скъсах с Ани!

М: Спокойно всичко ще се нареди.

С: Не и докато тоя боклук пише всеки ден от мое име. Отивам да измисля нещо.

Б: Дали ще се разберат?

М: Да, разбира се. И ние сме се карали така.

Б: Да права си.

В далечината пак се чува мелодията на "Назад, назад, моме Калино".

М: Тази жена, какво ли иска?

Б: Станала е грешка. Спокойно и тя ще си тръгне и всичко ще се нареди като преди.

Светилини.

Втора сцена

И тримата са пред телевизора. Вечерят. Всеки държи чиния и яде нещо. Гледат съсредоточено екрана. Звънва се. Отива да отвори майката. Отваря вратата и вижда македонката. Тръгва да затваря вратата, но македонката си слага куфара. Докато майката се опитва да затвори вратата, а само главата на Китка се показва, бащата седи отстрани и само се кефи. Подскача, и окуражава майката.

М: Сашко, звънни на полицията веднага! Кажи им, че има луда в дома ни.

К: На кого ке викаш луда, бре.

М: На тебе, на кого.

К: Яс сум Китка и сум дошла от Македонија да се оженја за Нико Комита.

Нема да си тръгна преди да сме се взели.

М: За никого няма да се жениш, ненормалнице. Изчезвай. *(влиза Сашко и казва, че е викнал полицията)* Ходи донеси пушката.

К: Този Николай е този дето го търся. Ето ти снимка дето той ми я е пратил.

Б: Айде, мила. Давай разбии я!

М: Извикали се полицията? Ей сега ще дойде и ще те върне откъдето си дошла.

К: Аз ти нося и документи, ма, куха главо. Ей тука пише как Николай ми предлага да се ожениме. Няма как да ме изгонят. Имам го черно на бяло. Майката отваря вратата и я поканва.

М: Може ли да ги видя тия документи?

К: Може я. Ето тука си пише кога ми е предложил, в колко часа. Разпечатала сум и други разговори дето сме водили.

М: “Мила ми кокоске. Надявам се скоро да можем да се видиме. Очертават ми се четири почивни дни след два месеца. Умирам от желание на вкуся от кокосовата ти кожичка. Пращам ти любимото ми парче на Бийтълс “Йелоу Събмариин” в знак на изгарящото желание в мен да те видя час по-скоро.”
Майката гледа бащата с отворена уста и не може да повярва.

Б: Това са пълни глупости. Никога не съм писал такова нещо. Госпожице време е да си ходите. Стига толкова театър. След малко ще дойде полицията, така че по-добре си тръгнете сега.

М: Чакай тук има и още. “Мило ми бананче. Сега се излежавих на плажа и си мислех за теб. Колко би било хубаво да лежиш до мен с кокосовото си телце, а аз да те мажа нежничко с ванилов крем. Когато карам сърф постоянно си представям как съм тръгнал към Македония по море и всеки момент ще стигна до един малък запусиял остров, където ще ме чакаш ти по загар. Как идвам да те взема и да те спася от самотата.”

М: Какво е това?

Б: Не съм писал аз тези простотии. Сашко нали викна полицията? Трябваше отдавна да е тук.

М: Имаш ли обяснение за всичко това.

Б: Да. Не съм писал никога през живот си на тази жена.

К: Недей да отричаш. Писахме си всеки ден такива писма.

М: Знаете ли какво? Аз и Сашко си тръгваме. Оставям ви да се оправите. Ще се върнем утре дано сте се разяснили.

С: Чао, тате. Ще се видим скоро. Ако Ани се обади кажи и че я обичам и че не съм писал аз онези неща в интернет, и че искам да се съберем.

Б: Да, ти кажи същото на майка ти.

Китка му се хвърля на врата и започва да го целува.

К: О, Нико, най-накрая сме само ние двамата! Сега ще можем да се докосваме.
Николай я отблъсква.

Б: Вижте какво, не знам коя сте и не ме интересува. Сега след като ме скарахте семейството ми, може би е време да си ходите.

К: Но защо искаш да си ходя? Мислех, че се обичаме. Нали ти ми предложи?

Б: За последен път казвам, че ви виждам за първи път и никога не съм имал какъвто и да е контакт с вас. Дори в интернет.

К: А писмата дето ми ги писа, ти ми изпрати тези стихотворения. Ти ми предложи да си оженим.

Б: Госпожо, ако не си тръгнете веднага, ще се наложи да ви изгоня!

Китка пак му се хвърля на врата.

К: Но как да си ходя? Яс те любим. Защо да си ходя като аз съм ти булка?

Б: Това преля всякакви граници.

Хваща я за ръката и я избутва зад вратата.

Тя стои отвън на вратата и плаче. Чува се как пее “Река ке плипливам пак при тебе ке дойда вечно твоя ке беда”. Тя тъжно плаче. Той седи на вратата облегнал глава и я слуша. Светлини.

Трета сцена

Бащата седи и гледа телевизия. Влизат Сашко и Майката.

М: Какво стана, разбархте ли се?

Б: Не знам. Изгоних я.

М: Какво има?

Б: Уволниха ме.

М: Така ли. Защо?

Б: Защото не представих три проекта. Наеха някакъв младок на мое място.

М: Съжалявам. Искаш ли да поговорим?

Б: Не.

Чува се отново мелодията на “Назад, назад”, но се чува отдалече. Бащата се ядосва.

Б: Е не, това преля чашата.

Излиза отдясно за секунда и се връща с кутия прясно мляко. Отваря прозореца и го хвърля по жената.

Б: Махай се, нахалнице!

К: *(отдалече)* Нема да си ходим, докато не се оженим. Никъде нема да ходим!

М: Искаш ли да звънна на полицията?

Б: Не, остави.

Идва Сашко.

М: Какво става с Ани? Още ли сте разделени?

С: Да. Не иска да ми повярва, че не съм ги писал ония неща във фейсбука. И нейните приятелки само я настройват против мен.

Б: Нали те обичаше?

М: Да, ако наистина те харесва би трябвало да вярва на тебе.

С: Работи ли интернета?

Б: Не, другата седмица ще го пуснат.

С: Аз си лягам. Лека.

Б: Лека нощ.

М: Лека.

М: Не изглежда добре.

Б: Това са детски работи. Ще мине бързо. Ще видиш.

М: Виж какво взеха от майка. Събрах тоя аблум със снимки от сватбата. Ела да видиш колко си смешен.

Б: Красив, красив. Не смешен.

М: Изглеждаш като младок.

Б: А виж се ти, бе.

М: Да, със седем кила по-малко. Доста добре изглеждам.

Б: Същата си.

М: Много мило, но не минава.

Б: Ела тук.

Светлини.

Четвърта сцена

Сцената как те са пред телевизора и гледат нещо, вечеряйки. Отзад Китка чука по прозореца. Всички стават и се изплашват. Бащата отваря прозореца и тя влиза.

Б: Ти си ненормална, бе!

М: Ама, как може, щяхте да се убиете!

К: Яс сум дошла тука да се оженя и нема да си одя, докато не стана булка.

М: Сашко, я звъни на полицията.

К: И полиция нема да ме спре.

Б: Какво искате от мен?

К: Искам да се ожениме. Ето тук нося сичките документи, дето ти ме закичаваш. Тук пише адрес, телефон, име, снимка. Аз ке се оженя за Николай Стефановски, или да не се казвам Китка.

С: То ти не се казваш Китка, само такъв ти е никът.

Б: Нека ви обясним. Един човек ни открадна компютъра. Той е пратил тези писма от мое име. Аз никога не съм писал тези писма. Това е писано от човека, който ни открадна компютъра.

К: Не. Аз нема да се върна во Македонија. (Пак пее)

М: Обади ли се в полицията?

К: Яс не можем да се върнем в Македонија. Разведох се с мъж ми. Той е сущинско вардарско говедо. Ако се върна, ке ме убие! Нямам близки и роднини, при които да отида. Трябва да се оженя и да остана тука.

Б: Съжалявам, но не можем да ви помогнем.

М: Николай Стефанов е оженен за мен и няма да се развежда скоро, така че ще трябва да си намерите друг мъж по интернет.

К: Никакъв друг мъж няма да търся. Тоя сам ме е намерил. За него ќе се ожена.
Чува се полицията.

К: Јас ќе са върна. Нема да избягам. *(излиза)*

Б: Дано ни остави на мира.

М: Отвори на полицията.

Б: *(Отваря вратата)* Добър вечер.

Светлини.

Пета сцена

Бацата седи на компјутѐра. Влиза мајката.

М: Какво става?

Б: Ништо.

М: И днес ли не е идвала?

Б: Не. Стана една седмица откакто не се е појавувала.

М: Да не би да се е върнала в Македонија?

Б: Едва ли. Звучеше доста сериозно, като каза, че не може да се върне.

М: Ако има мъж, којто иска да я убие, едва ли ќе иска да се прибере вкџци.

Б: Странно е, че не мога да я намеря и в интернет.

М: Провери ли в македонските хостове.

Б: И там я няма.

Сашико влиза в доста добро настроение.

Б: Какво става? Да не сте се сдобрили.

С: Да. Ани реши, че е многу яко да ходи с нај-якото момче, чиято мајка я преследват мутрите. Така аз съм отново нај-якият и си имам гадже.

Б: Радвам се да го чуя.

М: Нали ти казах, че работя като библиотекарка.

С: Така ли? Не съм те чул. Лека.

М: Започвам да се притеснявам.

Б: За македонката?

М: Доста грубо се дѐржахме с неа.

Б: Да, права си. Трябваше да се омџа за неа. Ти щеше да ми помогнеш, нали си семеен адвокат.

М: Можехме поне хотел да ѝ намерим.

Б: Ще се обада на полицията. Те може да знаят нешто.

Б: Добър ден. Обаждам се да питам дали имате информација за една македонка.

Висока е околу 1 и 70, с черна чуплива коса, сини очи, не многу пълна. Да е објавувана за издирване? Не. Добре, благодаря ви. Лека вечер.

М: Може да разлепим обяви из квартала дали някой не я е виждал.

Б: Едва ли. Може да пусна обява в интернет, че съм решил да се женя.

М: Да бе, и цяла Македония да се изсипе за Нико комита.

Б: Искаш ли да отидем да се разходим из квартала и да поогледаме в някое от заведенията?

М: Аз ще отида да огледам. Ти провери пак по интернет.

Таткото сядна на компютъра, майката излиза. На преден план е голямо платно, на което пише:

Нико комита: Китке, ти ли си?

Китка: Да.

Нико комита: Най-последно! Добре ли си? Къде се изгуби?

Китка: Всичко е в ред.

Нико комита: Значи разбра, че е станало грешка?

Китка: Се разбира, аз знаех, че ти не сакаш да се ожениш за мене.

Нико комита: Тогава защо дойде до България?

Китка: Аз никога не сум одила во Бугарско.

Нико комита: ???

край